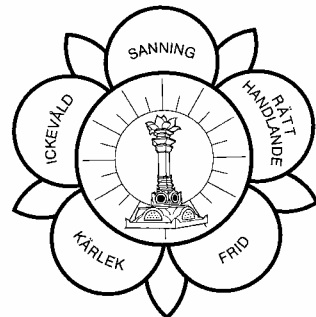
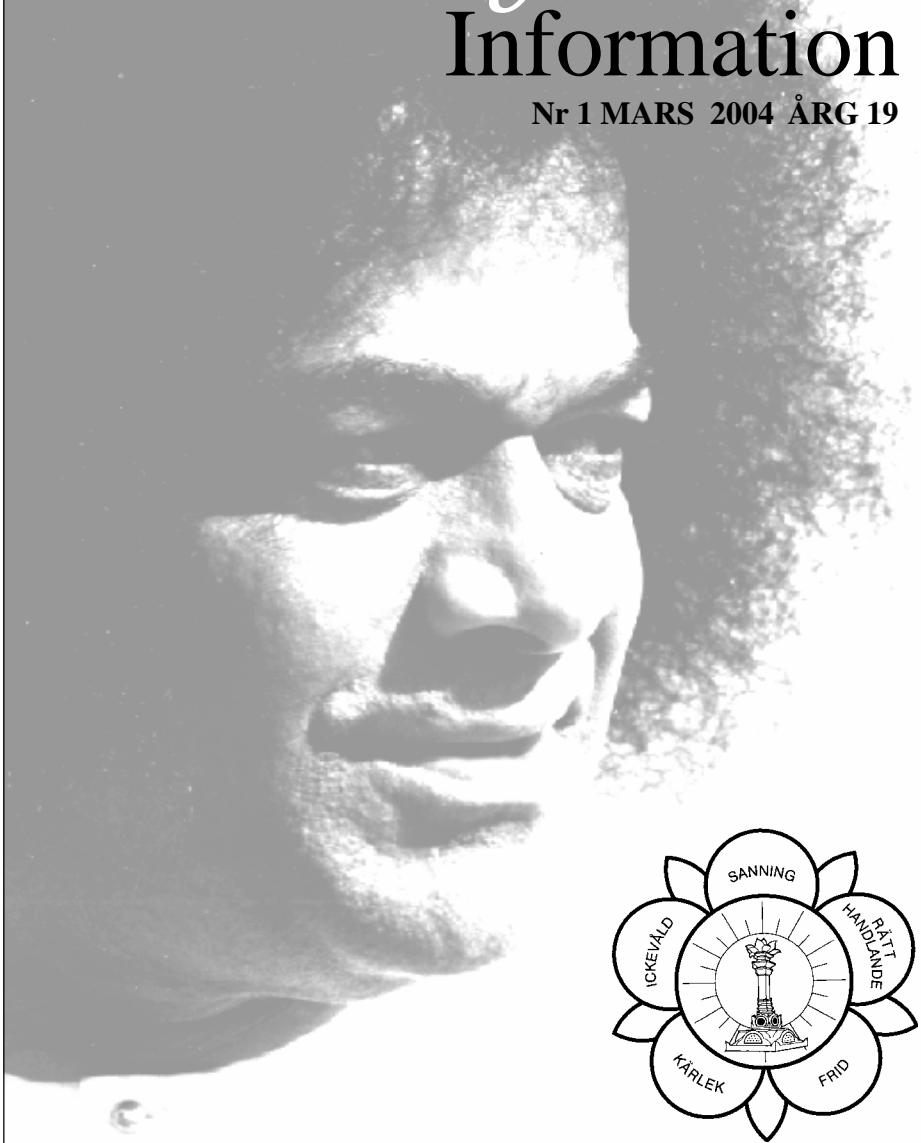

Sathya Sai

Information

Nr 1 MARS 2004 ÅRG 19

Sathya Sai Baba

Den individuella själen (jiva) som strävar efter att bli ett med Brahman klagar, liksom pilgrimen på sin väg till Tripali: O Herre! Du vistas på toppen av de Sju Bergen och jag på slätten nedanför. Därför säger folk att själen antingen måste höja sig till denna nivå eller genom sina böner övertala Herren att komma ner till honom och välsigna honom med Sin närvaro. Det är en felaktig slutsats. Herren vistas varken där uppe eller där nere. Han vistas i vårt inre, men kan inte ses när hjärtat är orent. Ägna er åt rättfärdiga handlingar (karma) tills ni uppnått denna renhet; sedan när Herren upplevs i ert inre, kommer alla era handlingar befrämja världens välfärd.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Truth – What is Truth?*

Hjälp så mycket ni kan, så effektivt som möjligt, så tyst ni kan, så kärleksfullt ni kan; överlämna resten till Gud, som gav er chansen att tjäna.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sai Baba, den helige mannen och psykiatern*, s. 227.

Vad du än gör, var du än blivit placerad, ha tillit till att Gud har fört dig dit för det arbetet.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Speaks*, vol. 9, s. 20.

Innehåll

Sathya Sai Information, mars 2004

Herren i Puttaparthi kommer alltid att beskydda er	3
Samtal med Sai Baba	15

HERREN I PUTTAPARTHI KOMMER ALLTID ATT BESKYDDA ER

Bagavans födelsedagsbudskap, Prasanthi Nilayam 2003-11-23.

*All er utbildning, alla era maktpositioner,
all er välgörenhet, allt ert tjänande
är inte mycket värt utan de fyra egenskaperna
sanning, rättfärdighet, kärlek och frid
(sathya, dharm, prema och santhi)
(teluguvers)*

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Det mänskliga livets huvudbyggnad vilar på de fyra stöttepelarna, sanning, rättfärdighet, kärlek och frid. Livets säkerhet och trygghet är beroende av dessa fyra värden. Sedan urminnes tid har Indiens (Bharats) kultur kunnat bevaras, tack vare att den har dessa värden som sin grundval. Våra förfäder följde i sina liv strikt dessa eviga värden. Om man inte har dessa värden kommer livets ståtliga byggnad att på ett ögonblick störta sam-

man. Mänskligheten har fortsatt att existera fram till våra dagar endast på grund av att människor åtminstone i viss utsträckning praktiserat dessa fyra värden.

*Föräldrarna danar sina barns
karaktär*

Människans liv påverkas i hög grad av hennes föräldrars egenskaper. Jijabais kärleksfulla omsorg gjorde Shivaji till en

stor krigare. Ramas gudomlighet slog ut i full blom tack vare hans moder Kausalyas ädla egenskaper. Lava och Kuska kunde bli mäktiga och berömda på grund av deras ädla och dygdiga moder Sita. På samma sätt helgade våra forna vise och profeter sina liv genom sina ädla föräldrars inflytande. I vår tid glömmen människorna sina föräldrar och inser inte att dessa haft inflytande på deras liv. De glömmen att de uppnått sin höga position i livet endast tack vare sina föräldrar.

Gandhi blev en mahatma (stor själ) tack vare sin fromma mor Putlibai. Hon brukade fasta i väntan på att göken skulle gala innan hon åt. En dag måste hon emellertid vänta länge på gökens galande. Den unge Gandhi stod inte ut med att se sin mor fasta så länge. Därför gick han ut och härmade göken. Sedan gick han in och sade: ”Snälla mor, nu när göken har galt, kan du väl äta din mat?” Hon insåg genast att hennes son ljög. Ur stånd att behärska sin sorg smälde hon till honom på kinderna och klagade: ”O! Vilken synd har jag begått som nödgas föda en sådan lögnare!” Hon fällde tårar medan hon talade. Gandhi ångrade sig och bad att hon skulle förlåta honom. Han lovade sig själv att aldrig mera ljuga. På så sätt utvecklade våra förfäder dygder och nådde endast tack vare sina mödrar höga positioner. I vår tid drabbas landet av svårigheter eftersom människorna inte fäster avseende vid sanningen utan hänger sig åt falskhet i sina tankar, ord och gärningar. Nationens välfärd beror på de

lärdomar som dess mödrar förmedlar till sina barn. När föräldrarna följer sanningens väg söker barnen naturligt att ta efter dem.

Avatarens ankomst

Förr i tiden var det brukligt bland Indiens kvinnor att utföra den heliga ritualen Sathyanarayana Vrata varje fullmånedag. På samma sätt brukade Easwamma (moder till denna kropp) utföra denna ritual varje fullmånadag i sällskap med sin granne Karanam Subbamma. Karanam Subbamma brukade ofta säga till Easwamma: ”Du utför denna ritual. Med Herren Naryayanas välsignelse kommer du att föda en son. Jag vill att du döper honom till Sathyanarayana.” En viss fullmånadag åt inte Easwamma förrän sent på eftermiddagen, eftersom hon deltog i den nämnda ritualen i Subbammans hem. Familjemedlemmarna inklusive hennes make Pedda Venkama Raju blev mycket oroliga när de såg att hon var utan mat så länge. Maken hävdade att det inte var nödvändigt att iakttä sådana sträng återhållsamhet. Easwamma var dock fast besluten. Hon bad dem att inte vänta på henne och sade: ”Jag är inte alls hungrig. Denna ritual är viktigare för mig än mat.” Efter att ha fullföljt ritualen frambar Subbamma välsignad föda (prasadam) till Easwamma. Först sedan Easwamma ätit av denna intog hon sin föda den här dagen. Kvinnorna

på den här tiden brukade utföra sådana ritualer med total uppriktighet och hängivenhet. Såsom känslan blir resultatet. En del människor tror på skriftens bud och följer dem strikt medan andra ignorerar dem. Easwamma följde föreskrifterna rigoröst. Först efter att ha fullföljt denna Vrata och intagit prasaden brukade hon ägna sig åt sina hushållsgöromål. Hon hade ingen formell utbildning, men hon hade en orubblig tro på Gud. Under den sjunde månaden av Easwammans graviditet sade Subbamma en dag till henne: "Barnet i din livmoder är tryggt endast tack vare Herren Sathyanarayanans nåd." Hon fick Easwamma att lova att barnet skulle kallas Sathyanarayana. Pedda Venkamma Rajus mor var också djupt hängiven Herren. Det var också hennes mening att barnet skulle döpas efter Herren Sathyanarayana.

Barnets födelse föregicks av en mycket betydelsefull händelse. Puttaparthi var då en mycket liten by. I byns centrum fanns en brunn där människor hämtade vatten. En dag gick Easwamma till brunnen för att hämta vatten. Plötsligt såg hon ett starkt vitt ljussken komma som en blix från himlen tillsammans med en plötslig vindil och ljuset gick in i hennes livmoder. Subbamma som kom ut ur sitt hus just då såg ljuset som gick rakt in i Easwammans livmoder. Jag har inte tidigare avslöjat detta för någon. Jag gör det nu så att ni kan förstå betydelsen av Avatarens ankomst. Dagen innan födelsen gick Pedda Venkama Raju förbi

Subbammans hus. Hon bad honom stiga in och sade: "Venkamma Raju, i morgon när barnet fötts ska ni ge honom namnet Sathyanarayana." Han tog dock inte hennes råd på allvar, då han trodde att det var hennes egen inbillning.

Tidigt på morgonen, vid en lyckobådande tidpunkt, föddes barnet. Det är naturligt för ett barn att gråta när det föds, men detta barn grät inte alls. Barnmorskan och familjemedlemmarna var rädda att barnet var dödfött. Easwamma var också mycket orolig. Utan att någon såg henne nöp hon barnet för att få det att gråta. Till hennes stora förvåning började baby'n tvärtom le. Alla förbryllades av att se den nyfödde le. Just då kom Subbamma in och sade: "Easwamma, jag har hört att du fött en pojke vid en gynnsam tidpunkt. Kan jag få se barnet?" Easwamma svepte in barnet i ett tygstycke och lade det framför Subbamma. På den tiden brukade ortodoxa brahminer hålla ett visst avstånd till andra. Om de råkade beröra dem oavsiktligt brukade de genast ta sig ett bad. Fastän Subbamma var brahmin hyste hon inte några sådana trångsynta känslor. Hon var i själva verket en förebild för andra. Då Easwammans svärmor såg Easwamma placera baby'n ett stycke ifrån Subbamma uppmanade hon också Easwamma att låta Subbamma hålla barnet i sina armar eftersom hon kommit med så mycket kärlek till det. Subbamma hade redan bett Easwamma ge barnet namnet Sathyanarayana. Män-

niskorna förr i tiden tyckte om att ge sina barn gudsnamn.

Tidiga manifestationer av gudomlighet

Mor Easwaramma uppfostrade barnet med kärlek och omtanke. Åren gick och babyn växte upp och blev pojke. Han var måttfull vad gällde tal och matvanor. Easwaramma förbryllades av sin sons ovanliga beteende. Vanligen tycker barn om att äta. En del äter icke-vegetarisk mat som fisk eller kött, men hennes son var helt emot icke-vegetarisk mat. Han ville inte ens besöka de hem där icke-vegetarisk mat lagades. Då Easwaramma såg hans ädla egenskaper insåg hon att han inte var något vanligt barn utan av gudomlig natur. Hennes äldsta dotter Venkamma insåg också barnets gudomliga natur. Tillsammans uppfostrade de det med kärlek och omtanke. De brukade sjunga lovsånger som vaggvisor. Barnet uppfostrades i en sådan upphöjd atmosfär.

Moderskapets styrka går inte att beskriva. Det är mödrarnas rättfärdighet, djupa hängivenhet och strikta tillämpande av moraliska värden som bidrar till barnens storhet. Kritisera eller förlöjliga aldrig era föräldrar, även om de inte har någon utbildning. Vörda alltid er mor. Hon kan sakna utbildning. Hennes storhet är inte beroende av läs- eller skrivkunnighet eller boklig kunskap. Det var

den obildade Easwaramma som skänkte Puttaparthi ett gott namn och rykte, men det är beklagligt att människor tenderar att glömma Easwaramma, medan däremot hennes son lovprisas. Vad vore Sai utan Easwaramma? Man bör därför aldrig upphöra att ära sin moder. Man bör aldrig försumma sina föräldrar. Detta är Sathya Sai Babas budskap.

Vid den här tiden uppstod vissa meningsskiljaktigheter mellan Kondama Rajus söner. De fyra bröderna - Pedda Venkama Raju, Chinna Venkama Raju, Venkatarama Raju och Venkata Subba Raju – beslöt faktiskt att leva åtskilda. Kondama Raju delade sina ägodelar lika mellan dem. Pedda Venkama Raju frågade sedan: ”Fader hos vem kommer du att bo?” Kondama Raju svarade: ”Inte hos någon. Jag vill inte behålla några ägodelar själv. Ge mig Sathya. Det är nog. Han kommer att se efter mig.” Vid den tiden brukade ingen använda mitt fullständiga namn, Sathyanarayana. Alla brukade tilltala mig med Sathya. Från den dagen bodde jag hos Kondama Raju och tjänade honom.

Easwarammas föräldrar hade gett henne namnet Namagiramma, men eftersom Kondama Raju förstätt min gudomlighet föreslog han Pedda Venkama Raju att ändra hennes namn till Easwaramma, som betyder Guds moder. En dag kallade Kondama Raju till sig Venkamma och sade till henne: ”Venkamma människor lever i okunnighet; de är oförmögna att inse Sathyas gudomlighet. Han

är i sanning Gud Själv. Han är aldrig hungrig, aldrig törstig. Han är höjd över hunger och sömn.” Mitt i natten brukade Kondama Raju tyst komma fram till mig och försöka lyssna till min andning. Ibland kunde han inte uppfatta någon andning, men ändå höra ljudet Soham komma från mig. Människorna började strömma till Kondama Rajus hem för att se mig: Om någon frågade dem varför de kom brukade de svara: ”Kondama Rajus sonson har begåvats med gudomliga krafter. Han visar sig i våra drömmar och löser våra problem.”

Vid ett tillfälle kom Seshama Raju (Sai Babas äldre bror ö.a.) till Puttaparthi under lovet. Han tyckte inte om att så många besökte Kondama Rajus hem. Vid den tiden var han djupt skeptisk. Han diskuterade med Kondama Raju och sa till honom att inte låta vem som helst komma hem till honom. På den tiden var de med hög utbildning respekterade i byarna. Seshama Raju hade just avslutat sin lärarutbildning. Därför respekterade byborna honom, då han ansågs högt utbildad. Han sade till Kondama Raju: ”Farfar, låt ingen besöka den här pojken. Han har ingen gudomlig kraft. Någon slags galenskap har drabbat honom. Kanske lider han av hysteri.” På detta sätt talade han nedsättande om mig. Han övertalade denna kropps fader och tog mig med till Uravakonda. Jag blev också mycket ryktbar där.

Eftersom människorna kom i stora skaror var det inte möjligt för Seshama

Raju att ha mig boende hos sig. Därför skrev han ett brev till Pedda Venkama Raju och bad denne att komma och hämta hem mig till Puttaparthi. På den tiden var Puttaparthi en så avsides liggande by att det tog åtskilliga dagar för ett brev att komma fram. Pedda Venkama Raju mottog dock brevet i Bukkapatnam dit han tagit sig för att göra inköp på marknaden. Brevet löd: ”Fader, det är inte möjligt för oss att behålla Sathya här längre. Var snäll och kom och hämta hem honom omedelbart.” Pedda Venkama Raju kom genast till Uravakonda från Bukkapatnam. Han hade inte tillräckligt med pengar på sig. Han fick pengar till bussbiljetten av Seshama Raju och tog mig med på bussen till Bukkapatnam. Därifrån måste vi gå hela vägen till Puttaparthi, eftersom det inte fanns några allmänna kommunikationer. I själva verket var namnet Puttaparthi knappast känt mer än i den närmaste omgivningen.

På den tiden fanns det många andebesvärjare som antogs kunna bota galenskap och driva ut onda andar. Istället för att inse min gudomlighet trodde människor att några onda andar hemsökte mig. Därför tog man mig med till en andeutdrivare i Kadiri som ansågs vara expert på att driva ut onda andar. Man satte mig i en kärra och körde mig till honom. Venkamma följde med mig. Hon var alltid tillsammans med mig. Denne så kallade andeutdrivare i Kadiri var en riktig fyllbult. Han påstod att jag var

besatt av någon slags mäktig ande och skröt med att han kunde befria mig från det onda. Han slog mig hårt och min kropp blev full av märken. Som om detta inte var nog lade han giftigt collyrium på mina ögon, vilket orsakade svåra brännskador på dem. Jag underkastade mig all denna tortyr utan protester. På kvällen bad jag Venkamma att badda mina ögon med en lösning av kogödsel och vatten. Efter denna behandling blev mina ögon klara igen. Jag utsattes för många former av tortyr, men jag botade mig själv med hjälp av Venkamma. Till slut rakade andeutdrivaren mitt huvud och skar djupa snitt i det med en skarp kniv. Blod började sippra fram från såren. Därefter började han gnida in citronsaft i dem. Sedan tömdes flera krukor med vatten över mitt huvud från tre meters höjd. Det var en förfärligt smärtsam procedur. Venkamma stod inte ut att se denna tortyr. Lågmält kallade hon i nattens mörker på kusken, som körde oss tillbaka till Puttaparthi.

Jag bryter mina världsliga band

Seshama Raju, denna kropps äldre bröder, insåg inte min gudomlighet. Han tyckte jag slösade bort tiden i Puttaparthi. Därför tog han mig med till Uravakonda och lät mig återuppta min skolgång där. Bellarys dåvarande kommunordförande, Rama Raju, var Seshama Rajus vän. Han tog med oss till Virupaksha-templet i

Hampi på lovet. Jag ville inte gå in i templet, så Seshama Raju uppmanade mig att vakta deras tillhörigheter medan de befann sig inne i templet för att få gudomens darshan. Detta gick jag gärna med på och stannade kvar utanför templet. Just då offrade prästen arati till gudomen. Till sin stora förvåning fann de mig stående på den heligaste platsen istället för Herren Virupaksha. Seshama Raju trodde inte sina ögon. Han blev faktiskt mycket arg då han trodde att jag oförmärkt hade gått in i templet. Han menade att det var fel av mig att ta plats i det heligaste rummet. Han gick genast ut ur templet bara för att också finna mig där utanför! Han gick in igen och fann mig även där! Men han tvivlade fortfarande. I det ögonblicket lade hans vän Rama Raju märke till en strålande aura runt mitt ansikte. Han avslöjade bara detta för sin hustru, inte för någon annan, inte ens för Seshama Raju. I själva verket var denne full av tvivel. Lovdagarna var över och vi återvände till Uravakonda. Rama Raju hade tagit med sig ett par byxor och en skjorta till mig som avskedsgåva, men jag vägrade ta emot dem. På den tiden ansågs det modernt att bära kragnål. Därför överlämnade Rama Raju en sådan i guld till mig med en vädjan att jag alltid skulle minnas honom. Att bära en sådan var mycket vanligt bland barnen i rika familjer. Jag tappade nålen när jag var på väg till skolan i Uravakonda. Den kunde inte återfinnas. Jag återvände genast hem och kastade bort böckerna.

Jag tillkännagav:

Ni ska veta att jag i verkligheten är Sai

Överge era världsliga relationer

Ge upp era försök att hindra mig

*De världsliga banden kan inte längre
binda mig*

*Ingen, hur stor han än må vara, kan
längre stoppa mig*

(teluguvers)

Seshama Raju var inte hemma när jag sjöng denna vers. Senare, när hans fru berättade om den skrattade han och avfärdade den med att säga att någon hade väl komponerat den åt mig. Då han själv var poet ansåg han det omöjligt att en ung pojke som jag kunde skriva sådan vacker poesi.

Skatteinspektör Anjaneyulu hyste stor kärlek till mig. Också hans barn var mig djupt hängivna. När han fick höra talas om vad som hänt, kom han genast i sin bil och hämtade mig till sitt hem. Han frågade: "Min käre, grälade din bror eller svägerska på dig eller slog de dig? Varför har du övergivit ditt hem?"

Jag sjöng en sång:

*Likt nålen har de världsliga
banden försvunnit.*

*Pilgrimsfärden till Hampi
tjänade också sitt syfte.*

*Baba lämnade hemmet med orden
att maya (världsliga illusioner ö.a.)
inte längre kunde binda honom.*

(telugusång)

Jag sade: "De världsliga bindningarna kan liknas med den lilla nålen som jag övergav. Därför har jag lämnat hemmet. Jag kommer inte att bo där längre." Jag gick inte in i Anjaneyulus hus heller. Det fanns en stor klippa framför hans hus. Där satt jag och talade inte med någon. Alla blev så häpnade att de saknade ord, när de såg den förändring som ägt rum inom mig. På kvällen försökte Seshama Raju, som var på väg hem från skolan, ta mig med sig. Jag var dock fast besluten att inte återvända hem. Då övertygade Anjaneyulu honom med orden: "Tvinga inte Sathya att följa med dig. Låt honom stanna kvar här en stund. Jag kommer att ta med honom till dig senare."

Jag stannade där en tid. Många kom till mig och ställde en hel del olika frågor som: "Är du ett spöke eller en demon? Vem är du?" Jag svarade dem att jag varken var spöke eller demon: "Ni ska veta att jag i själva verket är Sai Baba." De frågade mig: "Hur ska vi kunna tro att du är Sai Baba? Kan du bevisa ditt påstående?" På den tiden hade faktiskt inte någon ens hört namnet Sai Baba. Jag tog några blommor i min hand och kastade dem på marken. Människorna slogs med häpnad när de såg blommorna forma sig till ordet Sai Baba i telugubokstäver. Någon tog fram en kamera och fotograferade mig när jag satt på klippan. Det låg en stor sten framför mig. När fotot framkallades visade sig stenen som Shirdi Sai Baba. Många kopior togs och delades ut till

alla. Klippan jag satt på den dagen finns där ännu idag. Anjanaiah, ordförande i Sathya Sai Seva-organisationen i Andhra Pradesh, har byggt ett vackert tempel med en rymlig sal på denna plats.

Så småningom spred sig ryktet om mig vida omkring. Människor från olika byar och städer började samlas omkring mig. Människor besatta av onda andar fördes till mig i oxkärror. Man trodde att jag kunde driva ut de onda andarna. Människor som var psykiskt utvecklingsstörda fördes också till mig. I enlighet med människornas tro drevs de onda andarna ut och patienterna botades från sina mentala sjukdomar. Först då började de tro på min gudomlighet.

Varje morgon och kväll brukade Venkamma komma till mig. Hon brukade ställa många frågor till mig. Ibland kunde hon fråga: ”Sathya har du drömmar? Visar sig någon för dig och talar till dig?” Jag brukade dock inte säga något till henne. Hon hade utvecklat en stark tro på Shirdi Sai Baba. En dag bad hon: ”Snälla Sathya, ge mig ett fotografi av Sai Baba.” Genast materialiserade jag ett fotografi av Sai Baba och gav henne. Ingen kan förutsäga vad som kommer fram ur min hand. Hon behöll fotografiet till sista andetaget.

Subbammans enastående hängivenhet

När jag kom från Uravakonda till Puttaparthi efter att ha förkunnat att jag var

avatar, hade mitt rykte spritt sig vida omkring. Det var en sådan tillströmning av människor att det knappt fanns husrum för dem. Då bad Pedda Venkama Raju människorna att komma till huset bara på torsdagarna. Människorna tyckte dock inte om detta då de ville att deras lidande skulle botas omedelbart. Då kallad Subbamma till sig Venkama Raju och sade till honom att det inte gick att härbärgera alla dessa människor som strömmade till hans hus. Hon erbjöd sig att ta med mig till sitt hus och tillgodose mina och besökarnas behov.

Eftersom Subbamma var brahmin medan Svami tillhörde Rajukasten, motsatte sig Puttaparthi brahminer Subbammans erbjudande och beslöt att bojkotta henne. Hon oroade sig inte för detta då hon inte hade barn och inte hade behov av att gå omkring och besöka andra. ”Jag kommer aldrig att överge Sathya”, sade hon. I byn fanns några hus som tillhörde harijaner (kastlösa, låg social klass ö.a.). Dessa harijaner älskade Svami och brukade bjuda hem mig. Jag brukade besöka dem. Subbamma följde också med. Hon kunde inte stå ut att vara skild från mig ens ett ögonblick. Hon såg efter mig som om jag vore hennes egen son. Alla brahminerna i byn var mycket fientligt inställda till henne och till och med hennes egen mor och bror vände sig mot henne. På den andliga vägen uppstår faktiskt sådana hinder och hon var helt medveten om situationen. Hon tillkännagav att hon inte bekymrade sig om andras fient-

lighet. Hon var fast besluten att hålla fast vid mig. Snart började också hennes hus bli överfullt av besökare, så vid ett tillfälle sökte Venkama Raju upp Subbamma och sade: "Varför skall du utsätta dig för denna prövning för min sons skull? Låt honom flytta till ett separat hus." Då skänkte Subbamma ett stycke mark mellan Sathyabhama-templet och Venugopat Swamy-templet. Ett litet rum byggdes där. De brukade låsa in mig i rummet, men trots detta brukade jag gå ut och sitta på kullens topp. Sådana under inträffade dagligen.

Under tiden beslöt de som av kastskaal motsatte sig Subbammans handlande att göra sig av med Svami genom att förgifta honom. Jag tyckte vid den här tiden mycket om vada, en indisk smårätt, så dessa personer lagade till några vada och blandade gift i några av dem. Subbamma varnade mig hela tiden för att besöka dessa hem. Jag brukade dock besöka alla ställen trots hennes invändningar. Vid det här tillfället besökte jag det huset och tog just de vada som förgiftats. Följden av detta mordförsök är redan känd.

Ett annat försök av detta slag gjordes när några av dem tände eld på huset jag brukade bo i. Det hade ett halmtak. På natten satte några missdådare eld på huset. När flammorna slog upp blev människor oroliga för vad som kunde ha hänt mig därinne. Plötsligt började det ösregna precis över huset och det släckte elden. Det kom inte en droppe regn någon annanstans. Venkamma, Subbam-

ma och Easwamma kom dit gråtande. Taket var helt utbränt och bara väggarna stod kvar. De fann mig helt oskadd. Då tog Subbamma mig med till sitt hus. Efter åtskilliga sådana försök och prövningar började människorna tro på Sai Baba. I Perukonda började en annan person påstå att han ägde mirakulösa förmågor och sade sig vara Sai Babahängiven. Många andra började härma mitt sätt att klä mig och min frisyra och började kalla sig Sai Baba. Man kan dock inte lura människorna någon längre tid. Till slut fick de veta sanningen om dessa individer.

Puttaparthi storhet

När jag började fara till Bangalore bönföll Easwamma och Venkamma mig att jag inte skulle lämna Puttaparthi. Jag lovade dem att jag aldrig skulle göra det, att jag skulle stanna här för alltid. Vid den här tiden började personer från många kungliga familjer komma till Puttaparthi. På den tiden fanns det vatten i floden Chitravathi större delen av året. Dessa människors hängivenhet var så stor att de tog sig över floden genom att göra tillfälliga broar av träplankor. När mina anhängares antal ökade, dog motståndet från traktens misstrogn ut. Eftersom jag lovat Easwamma det, övergav jag aldrig Puttaparthi. Hela världen må komma hit, men jag lämnar inte Puttaparthi. Avatarer blir vanligtvis kvar på sin födelse-

plats. Om man rycker upp en planta från sin växtplats och planterar den någon annanstans, hur länge överlever den då? Ett träd växer sig starkt där det planteras först. På samma sätt har Sathya Sai Baba behållit sina rötter i Puttaparthi och gjort det till målet för pilgrimsfärder.

Puttaparthi har blivit ett ansett och aktat namn i världen. 'Putta' betyder myrstack. Då det fanns ett stort antal myrstackar där fick platsen namnet Puttaparthi. Vad är ursprunget till namnet på denna by? Det finns en märklig historia knutet till det. Nära Parthatemplet finner man Venugopal Svamytemplet. En orm bodde i en myrstack nära detta. Varje dag brukade herdarna valla korna till byns utkanter för att låta dem beta. En av korna brukade gå till myrstacken, och ormen brukade dricka mjölk från dess juver. Varje dag återvände kon hem med tomt juver. Herdarna upptäckte orsaken till detta och planerade att döda ormen. En dag när ormen drack kons mjölk slog de den med en sten. Ormen uttalade den förbannelsen över dem att herdarna inte längre skulle kunna leva i byn. Det var därför herdarna övergav den och byggde sina hus nära Gokulam. Ni kan själva se detta ännu i denna dag. Stenen med vilken herdarna försökte döda ormen dyrkas nu i Venugopal Svamytemplet.

Jag har i dag utförligt berättat om allt detta för att ni ska förstå betydelsen av Sai Baba och Puttaparthi. Många framstående och förnäma personer besökte den här platsen. På den tiden brukade maha-

rajan av Mysore och hans mor komma hit ganska ofta. Många sådana högt ansedda personer insåg Puttaparthis storhet och vördade byn.

*Puttaparthis Herre kommer
alltid att beskydda er,
Han är medlidandet förkroppsligat,
Han kommer att hålla er i handen
och leda er över livets hav,
Han kommer aldrig att överge er,
inte under några omständigheter*
(teluguvers)

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Ni är verkligen lyckligt lottade, för ni kan njuta av Sais gudomliga närhet. Detta beror på de meriter ni samlat i tidigare liv. Det är er stora lycka att ni sjunger, talar och går med Honom. Ni är med Sai och Sai är med er. Som jag ofta säger: "Ni och jag är ett." Utveckla därför en fast tro på Gud.

Studenter! Då ni nu har kommit till Puttaparthi för att studera bör ni göra ert yttersta för att bevara Puttaparthis anseende. Jag skall berätta en annan sak för er. Vanligtvis föredrar elever att tillbringa sina lov hemma, men här vill inte eleverna åka hem ens under loven. Bara ytterst få av dem åker hem. Till och med efter sin avgångsexamen blir många studenter kvar här. Vad beror detta på? Här finns den största gudomliga magneten. Gud attraherar alla. Hans makt är obegränsad. Under kommande år kommer ni få uppleva denna magnets dragningskraft i ännu

högre grad.

(Bagavan sjöng lovsången: "Hari Bhajan Bina..." och fortsatte sitt tal.)

Han (Baba pekade på dr Anjanaiah) har uppfört ett tempel i Uravakonda. Det innesluter den klippa jag satt på när jag förmedlade min första undervisning till mänskligheten. Han avlade sina examina (M.Sc., Ph.D) och fick arbete. Senare tog han avsked och ägnade sig åt att tjäna Svami. För närvarande är han ordförande i Sri Sathya Sai Seva organisationen i delstaten Andhra Pradesh. (Svami pekar på en äldre hängiven.) Han är dr Anjanaiahs svärfar. Han bor också i Uravakonda. Han har styckat av ett hundra tunnland mark för Svamis räkning. Han odlar olika sorters frukt där och levererar den till Puttaparthi. Just nu har han fyllt hundra år.

Jag vill berätta en annan viktig sak för er. Här i Prasanthi Nilayam lever alla hängivna som viger sina liv åt Svami i minst hundra år. Kasturi kom hit och levde ett rikt liv. Detsamma gällde Pujari Kistlappa. Ni kanske alla har hört talas om Kamavadhani. Han var en stor vedisk lärare. Han kom hit och stannade här i trettio år. Han lämnade aldrig Puttaparthi. En dag, när han utfört Rama Kalyanam här i templet sade han till mig: "Svami, jag går till mitt rum. Jag tar ett heligt bad och kommer tillbaka." Jag svarade: "Du behöver inte komma tillbaka. Efter badet kan du äta och sova fridfullt". Han gick hem och tog ett bad. Som Svami bett honom åt han och vi-

lade. Han dog i frid under sömnen. Sais namn upptog alltid hans sinne. Han var aldrig sjuk. Det fanns en annan hängiven med namnet Surayya. Han var ungarl. Han hade inga begär. Innan han kom hit arbetade han för rajan av Venkatagiri. En dag uttryckte han för Rajan önskemålet att han skulle vilja fara till Puttaparthi. Rajan blev mycket lycklig och vidtog de nödvändiga åtgärderna för att göra detta möjligt. Surayya stannade här i mer än trettio år och tjänade Svami. Han levde också i hundra år och dog fridfullt under sömnen.

Svami kallade upp Sri Gopal Rao på podiet och sade: Många av er har kanske hört talas om Gopal Rao. Han fyller också snart hundra år. Också vid hög ålder brukade han gå till matsalen regelbundet och servera vatten till de hängivna. När han var chef för Andhra Bank blev det storstrejk. Många framstående personer arresterades. Indira Gandhi sände ett telegram till Honom. Den dagen råkade jag besöka hans hus för att äta lunch. Jag sade till honom: "Gopal Rao, ge inte efter för politiska påtryckningar. Det du valt är sanningens väg. Vik inte en tum från den." Han lydde min uppmaning. Ingen kunde få honom att vackla. Han tjänade i Andhra Bank i fyrtio år. För närvarande bor han i Prasanthi Nilayam och utför lyckligt namasmarana, upprepar det av Guds namn. Ni känner dr Padmanabhan från Bangalore. Hans farbror Seshagiri Rao kom hit vid 63 års ålder efter sin pensionering. Han levde

också i hundra år och dog fridfullt. Alla dessa hängivna levde lyckliga och friska. Aldrig begärde de att bli hjälpta av andra. Jag sade till Gopal Rao att han skulle komma att leva vid god hälsa och inte vara beroende av någon. På liknande sätt levde många hängivna ett långt och fridfullt liv i det gudomligas närhet. Den

fysiska kroppen kommer med säkerhet förr eller senare att förgås, men man bör inte bli beroende av andra.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*,
december 2003, s. 357–368.

Kallelse

Nationellt medlemsmöte 8 maj i Stockholmstrakten

Medlemsmötet är tänkt att vara en riktigt fin sathsang, med sång, meditation och goda samtal. Vi kommer också att berätta om det stora Sai-mötet i Rom. Det händer mycket på internet numera och vi visar på en del möjligheter. Dessutom säger stadgarna att vi måste ha ett kort årsmöte. Det blir som mest en timme. Det är inga val i år.

Något föredrag blir det också, liksom samtalsstunder och kanske också något konstnärligt. Mötet blir bara under lördagen den 8 maj. Det är för svårt att hitta sovplatser till rimligt pris i Stockholm.

Anmälan sker till din centerledare.
Välkommen!

SAMTAL MED SAI BABA

Kapitel 13

Hislop: *Att be till Gud, är inte det detsamma som att tigga?*

Sai: När man tigger av en jämlike sänker man sig själv och höjer upp den andre, men när man ber Gud höjer man sig till Hans nivå. Man måste be Gud. Att be till Gud är helt i sin ordning. Det är inte tiggeri.

Hislop: *Men jag tänkte så här att eftersom Gud känner till alla problem, så kommer han att avhjälpa dem om Han finner det lämpligt utan att man ber om det.*

Sai: Det är ett viktigt svar! Nej. Det är ens plikt att be Gud. Orden måste sägas, och ord och tanke måste stämma överens. Tanken måste uttryckas med de rätta orden. Det är nog så sant att Gud vet allt, men Han fordrar att de rätta orden uttalas. En moder vet naturligtvis att för att uppehålla livet, behöver barnet mat, men hon ger barnet mjölk när det ber om det.

Hislop: *Det är inte helt klart för mig när man bör be Gud om något och när man inte ska göra det. T.ex. har jag en sådan huvudvärk som läkarna tycks oförmögna att bota, men jag ber inte Svami bota den. Jag ber inte en bön om att bli botad. I ett brev skriver emellertid Svami: 'Hur är det med hälsan? Oroa dig inte för den. Din Gud är alltid med dig, inom dig, omkring dig!'*

Sai: Det är korrekt. Det Baba sade är tillräckligt. För din del är identifikationen med kroppen i avtagande. Du har huvudvärk i dag, magont i morgon. Låt det ha sin gång. Oroa dig inte för det. Du är inte kroppen. När Baba en gång har sagt till dig att inte

oroa dig, finns ingen anledning att fråga Honom om det. Identifiera dig inte med kroppen.

Hislop: *Menar Svami att för dem som fortfarande helt identifierar sig med kroppen kan en ständig huvudvärk vara ett passande ämne för bön?*

Sai: Ja, men varför besvära Svami med problem som vanlig huvudvärk. Du kan tala med andra om detta.

Hislop: *Så det är alltså helt i sin ordning att be Gud om hjälp?*

Sai: När det finns ett verkligt behov, bör man be Gud att sörja för det. Ett barn ber föräldrarna om pepparmyntskarameller, och får sådana av dem. När det är äldre ber det föräldrarna om dyrare saker och får det. Barnet har rätt att be och har rätt att få. Ett barn kanske ber en främling om pepparmyntskarameller en eller två gånger och väntar sig att få det, men även om det ber om det, kanske det inte väntar sig att få dyrare saker av en främling. Gud besväras dock inte av en mängd små önskemål, och Han kommer med säkerhet att ge ting av stort värde. Därför bör man alltid be Gud sörja för ens behov. Det är individens rättighet att be. Det är inte fråga om att tigga.

Hislop: *Svami sade att när den hjälpsökande ber höjer han sig till Guds nivå. I vilket tillstånd måste man försätta sig för att kunna be så?*

Sai: Det är inte nödvändigt att försätta sig i något speciellt meditationstillstånd.

Hislop: *Den vanliga uppfattningen är att man bör uppsöka en lugn plats och vara lugn till sinnes när man vill be.*

Sai: När än och var än ni når kontakt med Gud är det ett meditationstillstånd. Ni kanske upplever att kl. 13 i Kalifornien inte är en lämplig tid att kalla på Mig, för jag kanske sover i Indien och får inte störas. Jag vet att du har känt så en eller två gånger, men Jag är allestädes närvarande; Jag har inga sådan begränsningar. Jag sover aldrig. Mitt i natten släcker Jag och vilar i sängen, för om ljuset är tänt samlas hängivna. Jag har inget behov av sömn, men du behöver minst fyra timmars sömn.

Hislop: *Om jag går på gatan med folk runt omkring, och mitt sinne är upptaget av saker jag måste göra, är det en lämplig tid för bön?*

Sai: Till att börja med kan man behöva vissa speciella omständigheter för att kunna rena sinnet så att man kan koncentrera sig på Gud. Om man emellertid efter en tid upplever att Gud är allestädes närvarande och blir medveten om Honom och ens tankar koncentreras på Honom, spelar det dock ingen roll var man befinner sig, och

böner kan riktas till Gud och de når fram till Honom.

Hislop: *Svami säger att Gud är allestädes närvarande. Vilken innebörd ger Svami orden 'allestädes närvarande'?*

Sai: Det innebär vid varje tidpunkt närvarande, överallt samtidigt.

Hislop: *Om någon inte har några materiella eller världsliga behov, vad är det då lämpligt att be om?*

Sai: Sinnesfrid. Man ska be Gud om sinnesfrid.

Hislop: *Jag är förvånad. Jag trodde Svami sade att man själv måste försäkra sig om sinnesfrid genom att ta itu med sina begär och överge dem. Och nu säger Svami att vi kan be till Honom om sinnesfrid!*

Sai: Hur kan du bli fri från begär? Just nu är du hos Svami, och du är fri från begär. Så snart din fru har ont, har du begäret att hon ska bli bra, och du ber till Svami att bota henne. När som helst kan ett begär dyka upp och var är då din sinnesfrid? Om däremot Gud besvarar din bön om sinnesfrid måste Han, eftersom Han beviljat denna ynnest, automatiskt uppfylla era behov och begär. Först önskar du en kedja av Baba, nästa dag önskar du något annat, en ring; båda är gjorda av guld. Varför inte be om guldets och sedan kommer alla de önskade föremålen från detta guld.

Hislop: *När Svami säger: 'sinnesfrid' vilken innebörd ger Han då detta ord?*

Sai: Ordet skapar en viss förvirring, för det finns inget sinne som sådant. Sinnet är en väv av begär. Sinnesfrid står för frånvaron av begär, och i detta tillstånd finns inget sinne. Sinnet upplöses, så att säga. Sinnesfrid innebär egentligen renhet, fullständigt rent medvetande. Alla andliga övningar syftar till att rena hjärtat.

Hislop: *Svami, ursäkta denna fråga, men alla bär den i sitt sinne. Kommer Svami till Amerika snart?*

Sai: Baba väntar tills en fastare grundval har byggts i Amerika. Informellt kan Jag dock komma när som helst. Den hängivne behöver bara kalla på Mig så kommer Jag genast. Svamis uppgift är att förnya Indien. Detta måste slutföras innan Han är beredd att göra detsamma i ett främmande land. Människor reser vanligen utomlands med en önskan av något slag. Baba har inga önsknningar. Naturligtvis kommer utlänningar till Baba.

Kapitel 14

Hislop: *Vilken är kärnan i Svamis undervisning och i detta sammanhang, vad behöver göras för att förstå denna den subtilaste aspekten av Svamis undervisning?*

Sai: Kärnan i Svamis undervisning är kärlek. Det som måste göras för att uppleva den är andliga övningar såsom meditation, upprepande av Guds namn, tala med goda människor, behålla sinnet fritt från skadliga tankar osv. Dessa övningar har inget värde i sig. Det enda av verkligt värde är kärleken själv. När Svami har att göra med människor ser Han till det goda och ignorerar det onda för att förstärka det goda. Svamis undervisning kan på ett sätt jämföras med att man går till en butik för att köpa socker, tittar på sockret och köper det och bryr sig inte om att sätta sig in i de andra förhållandena vad gäller butiken: innehavarens bakgrund och karaktär, hans relation med andra personer, hans utseende. Om han är lång eller kort, gammal eller ung, osv.. Det centrala i Svamis undervisning vad gäller livet i världen är att i andra människor se den väsentliga kvalitet som är Gud, och att älska den kvaliteten och inte bekymra sig om personens olika handlingar eller egenskaper, såsom dåligt uppförande etc.. Kärleken till Gud i personen i fråga är en andlig kärlek, inte fysisk. Det innebär inte att man, vad gäller den världsliga naturen hos den varelse i vilken man ser Gud, överser med, eller beundrar, eller inte kritiserar personens dåliga uppförande. Även om man ser och älskar och verkligen ägnar uppmärksamhet åt Gud i personen, ska denne icke desto mindre kritiseras och göras uppmärksam på sina försummelser, dåliga uppförande och brister osv.. Detta är inte att vara kärlekslös. Det avgörande här är avsikten som t.ex. när en man i en gatustrid bland arbetare kanske rispar en annan mans hand med en pennkniv och inte orsakar något sår alls men ändå skulle polisen komma och sätta honom i arresten. Om däremot en kirurg på ett närbeläget sjukhus skulle ta en skarp kniv och göra ett tretton cm långt snitt i en persons kropp för att avlägsna en blindtarm så belönas denna handling. Så i ena fallet gör läkaren ett stort sår i en person och får beröm. I det andra fallet gör en arbetare en liten rispa på en man och döms till fängelse. Personens avsikt är helt avgörande. Svami finner det ibland lämpligt att 'operera' en person, det vill säga såra honom, att säga något till honom som kanske sårar honom, eller att påpeka de dåliga sidorna hos honom och hjälpa honom istället för att bara betrakta de goda. När Svami gör detta är dock avsikten att hjälpa honom, inte att såra eller skada patienten.

Svami vände sig sedan till Hislop och sade direkt till honom: Det är helt i sin ordning att du ställer alla dessa frågor och klargör alla dina tvivel, och att du testar Svami och Svami får ge dig svaren. När allt detta har avslutats, kommer dock Svami

nästa gång att vara den som testas och du som provas. Du måste då ha de rätta svaren i ditt sinne och i ditt hjärta. Nu måste alla tvivel ha skingrats så att Svami i morgon kan fylla din varelse med något nytt, en ny olja att smörja in huden med, så att säga.

Hislop: *Man finner så mycket fel hos sig själv att det inte tycks vara möjligt att vara andra till någon hjälp.*

Sai: Människor tror ofta att de själva måste vara perfekta innan de kan hjälpa någon annan, men så är det inte. Om man har ett fel eller en viss svaghet, kan man påpeka denna svaghet hos andra. Om dessa personer då kanske svarar: ”Innan du talar om för mig hur man uppför sig, måste du själv uppföra dig korrekt.” Då kan man svara att man vet hur det känns att lida av detta slags dåliga uppförande, och att man hoppas att den andre kan undvika samma problem som man själv upplevde. På detta sätt skulle det hjälpa att övervinna sin egen svårighet, och därvid skulle tio personer till få hjälp. Anta till exempel att en människa hade gått på en gata täckt med törntaggar som trängt in i och sargat hans fötter och vållat honom stor smärta och lidande. När han passerat törnet sätter han sig och vilar och ser då andra närma sig det törniga området. Nåväl, skulle han anvisa dem den törniga vägen så att de fick utstå samma lidande som han utstått? Detta skulle säkerligen inte vara en god handling. Eller skulle han ropa till dem och varna för törnet och råda dem att försöka finna en annan väg som ledde genom området och fram till målet? Om man är ödmjuk nog att se sitt eget fel och erkänna felet hos sig själv hjälper detta andra och man själv får hjälp. Att låtsas att man själv uppträder på ett perfekt sätt och att man är perfekt, är en stor synd. Inte för att det sårar de andra, utan för att det allvarligt skadar en själv.

Ur: *Conversations with Bhagavan Sri Sathya Sai Baba*,
av John Hislop, s. 47–52

Endast bön leder till ett lyckligt, harmoniskt och värdefullt liv i detta universum. Bön skapar närhet mellan människa och Gud och längtan för dem allt närmare varandra.

– Sathya Sai Baba
Ur: *Facets of the Divine Diamond*, s. P-7

Sathya Sai Information

Utkommer: mars, juni, sept., dec.

Ditt Själv är Gud. Du har tillit till ditt omdöme, din intelligens, din förmåga, eftersom Gud inom dig säger till dig att inte vackla eller vara rädd. Den vissheten väller upp från ditt inre, från din grundläggande sanning, som även kallas Gud. Det spelar ingen roll om du inte kallar det Gud. Det är tillräckligt om du tror på dig själv: det är det verkliga testet på Gudstro.

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Speaks*, vol. 2, s. 26